

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpciune)
nr. 9 (23) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

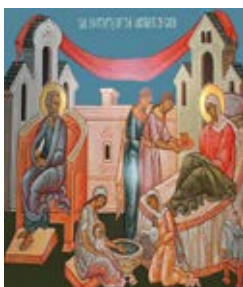
Ce înseamnă să fii sfânt?

Citiți în pagina 1

7 lucruri pe care ar trebui să
le păstrați în taină

Citiți în pagina 5

Nașterea Maicii
Domnului

Citiți în pagina 14

Dragostea cu durere

Citiți în pagina 10

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*J*ubiți enoriași, în sezonul rece care a trecut, exteriorul bisericii noastre s-a degradat ca urmare a fenomenului de îngheț-dezghet. Astfel, după cum bine ați observat, plăcile ceramice din zona de acces în biserică și, implicit, stratul suport pe care acestea au fost montate, prezintă degradări importante, precum ruperea și dezlipirea acestora, inclusiv deteriorarea în profunzime a treptelor.

În speranța că biserica noastră face parte integrantă din viața enoriașilor săi, vă rugăm să ajutați fiecare, după posibilități, pentru ca, prin contribuția fiecăruia dintre noi, să depășim problemele apărute, să demarăm acțiunile necesare pentru remedierea acestora și să ne bucurăm împreună de sfintele și dumnezeieștile liturghii.

Consiliul parohial

Ce înseamnă să fii sfânt?

Este tot se tot fac sondaje de opinie și statistici. Așa îndrăznesc și eu să adresez o întrebare tuturor: „Ce înseamnă să fii sfânt?”.

Poate că ar trebui să reformulez cu: „Ce înseamnă pentru voi sfințenia?”, dar oricum ar fi, mi-ar plăcea să primesc un răspuns. Nu

pentru că mi-l datorați mie, ci vouă și Domnului Iisus. Întru acestea se va vedea dacă am înțeles Taina, dacă L-am înțeles pe Hristos.

Iată că ne aflăm la începutul unui nou an bisericesc - tocmai am ieșit din postul Adormirii Maicii Domnului, după o perioadă de pocăință, de rugăciune, de speranță, de bucurie din viața noastră, după cum simt eu - și încercăm să ne lepădam de omul vechi, să ne împodobim cu Harul pocăinței. Îmi place să cred că încă mai sunt suflete care privesc cu nădejde spre Înviere, având speranța că noul an bisericesc care începe va fi cu folos spre mântuirea fiecăruia dintre noi.

Deci, cum să ne sfințim? Foarte mulți dintre cei cu care am avut prilejul să vorbesc, nu au nici cea mai vagă idee despre ceea ce implică sfințenia și nici cum se poate dobândi. Nu vorbesc despre basme sau ipoteze nereușite, ci cred că ne putem sfinți și astăzi. Ajunge durerii acesteia lumești deznădejdea cu care trăim viața de zi cu zi, nu trebuie să ne influențeze și relația cu Dumnezeu. Nu trebuie să rămânem pironiți cu ochii către lacrimile pe care le vărsăm noi sau cei de lângă noi, ci să încercăm să înțelegem că durerea nevoinței este asemănătoare durerii nașterii întru Hristos, așa cum durerile femeii însărcinate capătă sens prin bucuria de a se naște un om pe lume (Ioan 19,21). Dar, aș îndrăzni să spun că, acum noi ne naștem în Împărăția Cerurilor.

Pentru cel ce nu are cunoștințe religioase sau, mai bine spus, pentru majoritatea dintre noi, a fi sfânt înseamnă a face binele, a merge la biserică, a posti etc., într-un cuvânt, ceea ce am învățat în familie, la școală sau citind diferite cărți cu conținut duhovnicesc. Pentru alții, poate ceva mai mult: să te rogi mai des, să te spovedești, să fii corect, să fii sincer. Pentru mine, cred că noțiunea de sfânt ar trebui să ne

determine să iubim mai mult, necondiționat!

Dumnezeu nu se adresează rațiunii sau nevoilor rituale prin care ne putem curăți de păcate, ci vrea să-L iubim. Să ne iubim unii pe alții și să împărtășim iubirea tuturor. În afară de toate binefacerile psihoterapeutice pe care le are iubirea în viața omului, este cea mai sigură cale că nu ne aflăm în înșelare, ci urmăm și slujim Domnului Hristos. Minte te poate înșela, dar inima nu. În minte gândul se poate strâmba, dar în inimă se sălășluiește Harul și înalță toată ființa către Dumnezeu.

Omul este o ființă psiho-fizică (suflet și trup) și, într-un fel sau altul, simte nevoia de a-și manifesta credința mai mult sau mai puțin. Cred că cele mai importante virtuți ale omului sunt: credința, nădejdea și iubirea; dar cea mai mare dintre ele este iubirea - prin care se realizează comuniunea cu Dumnezeu (1 Cor. 13,13). Personal, consider că aceste virtuți „teologice” nu sunt altceva decât talanții care fiecare suflet a fost înzestrat în viața aceasta. Pe lângă acești trei talanți trebuie să aducem și alți trei: bunătatea, milostenia și smerenia.

Acestea sunt caracteristicile creștinului adevărat, prin acestea se deosebește de cel necuviincios. Să nu le îngropăm ca cel care a avut numai un talant, ci să le (să ne) dăm Domnului din tot sufletul, din tot cugetul, din toată puterea ființei noastre. Ce s-ar face omul dacă nu ar exista acestea trei? Acolo unde ele nu sunt, există un gol imens în sufletul omului. Vreau să vă aduc aminte că, sufletul nu se umple precum stomacul cu bunătați, ci cu trăiri.

Dacă ar fi să vorbim despre cele trei virtuți care ne conduc către mântuire putem afirma că:

Credința nu este altceva decât certitudinea cunoașterii ce se dezvoltă în statornicie și aduce ca rod siguranța, temelie neclintită în furtuna acestei vieți. Fără de ea, cred că omul este ca o barcă ce nu are destinație, un suflet rătăcit ce nu-și găsește liniștea. Nu credința dăunează omului, ci omul dăunează credinței dacă nu este și trăită în fapte. Faptele vor fi cele ce vor da bucurii sufletului, iar aceste trăiri vor fi atingeri de Har prin care Domnul Hristos vine și se sălășluiește împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt în inimile noastre.

Nădejdea este prima rază de lumină în întunericul acestei vieți. Este puterea ce pune în mișcare mintea și trupul spre a deveni mai buni, mai frumoși, mai luptători. Este izvorul nesecat ce-și strânge apa (cea vie despre care vorbește Domnul Iisus samarinceni) din credința în El, aduce trupului și sufletului certitudinea că nimic nu este în zadar, totul este spre mântuirea și bucuria noastră. Fără nădejde omul nu va putea trăi, fără speranță sufletul nu se va putea îndrepta către Domnul, iar în

viața de acum nu se poate bucura pe deplin de cele trăite sau avute. Speranța este mai necesară decât credința, dar se completează una pe cealaltă încât cu greu le poți împărți în două. Este ca și cum ai încerca să desparți lumina de căldură.

Iubirea. În sfârșit, iubirea! Dacă ai ajuns să iubești, ai ajuns plăcut Lui Dumnezeu și Dumnezeu este permanent cu tine. Dacă iubești, ai totul: credință, nădejde, bucurie, smerenie, milostenie și jertfă. Credința ți-e viața, viața-ți este nădejde în care nu există niciun pic de îndoială, bucuria-ți este lumina vieții, smerenia-ți este stare firească în care trăiești pacea, milostenia-ți este dar din darul Domnului, iar jertfa-ți este arma prin care învingi voia ta spre a fi în Voia Lui.

Iubirea, metaforic vorbind, reprezintă inima ce trimite sângele către toate organele vitale pentru o viață sănătoasă. Fără ea, totul nu este altceva decât un vis urât, o credință netrăită și speranță neîmplinită. Totul devine trăire, sentiment dumnezeiesc. Rugăciunile nu mai sunt vorbe, ci suflet înălțat la Cer; postul nu mai este abținere de la mâncare, ci înfrânare de la tot ceea ce întristează pe Domnul; pocăința nu mai este neînțeleasă, iar inima curată tânjește după iertare.

Cred că, dacă vom trăi cu credință, cu nădejde și cu iubire, noțiunea de om sfânt, de om bineplăcut lui Dumnezeu nu va fi doar un vis, un mit sau doar o dorință greu de îndeplinit, ci realitate!

Îmi spunea cineva că dacă mergi des la biserică ai șansa de a dobândi sfințenia, de a câștiga harul Lui Dumnezeu...dar, eu cred că trebuie ceva mai mult. Într-adevăr, participarea la Sfintele Liturghii reprezintă temelia (începutul) mântuirii, dar consolidarea acesteia este posibilă doar rugând pe Dumnezeu să ne dea puterea de a reuși. Și pentru a reuși să ne apropiem de Dumnezeu, iertarea păcatelor noastre este o condiție esențială. Dacă vă aduceți aminte, părintele Iulian a spus în predica „Datornicului nemilostiv” că iertarea (păcatelor) datoriilor se poate face doar ca urmare a rugăciunii. „Atunci, chemându-l, stăpânul său i-a zis: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o fiindcă m-ai rugat.” (Matei 18, 23-35)

În fine...și eu merg la Biserică, dar, sunt momente când sunt „departe”, când simt că nu am puterea să mă rog...și nu am nicio scuză. Stau cu capul aplecat de rușinea păcatelor, îmi recunosc neputința ce naște deznădejde uneori și îmi înalț privirea către Cer atunci când simt nevoia să strig „Doamne, nu merit iubirea Ta!” și iarăși îmi aplec capul lăcrimând că nu pot să iubesc, nu pot să mă jertfesc, nu pot să mijlocesc ca sfinții Tăi, Iisuse.

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

Învățăături despre iubire și bucurie de la Maica Siluana

De fiecare dată când mi se întâmplă ceva rău, o nereușită, cad într-o depresie și am impresia că urăsc pe toată lumea. Ce să fac să nu mai am sentimentul acesta?

Cineva spune: „Mă urăsc pe mine”, altcineva zice: „Urăsc pe toată lumea”... Ura este un sentiment nevinovat în sine, dar este simptomul unei boli grave a sufletului. Nu sunt fericit, nu pot să fiu fericit când urăsc. Atunci strig la Dumnezeu: „Doamne, învață-mă să iubesc!”. Nu putem iubi „din instinct”, avem nevoie să învățăm asta. Iubirea se învață.

Fă și tu la fel! Strigă: „Învață-mă, Doamne, să iubesc! Această stare de ură îmi face rău. Învață-mă să iubesc!”. Și atunci Dumnezeu o să te învețe în fiecare dimineață și tu să zici: „Ce aș face eu, dacă i-aș iubi pe oameni?”. Și vezi ce gând îți vine. Te-ai ruga pentru ei. „Ce aș face dacă aș iubi-o pe mama? Aș ierta-o că mă trimite cu gunoiul exact când este filmul meu preferat”. Și tot așa. Și o să vedeți minuni mari! Nu e greu, dacă cereți, veți și primi de la Dumnezeu puterea de care aveți nevoie. Doar să nu uitați că Puterea lui Dumnezeu vine în noi prin Sfintele Taine. Să nu uitați de Spovedanie și Împărtășanie. Spovedania curată și Împărtășania frecventă și responsabilă ajută un suflet bolnav să învețe iubirea și bucuria. Singuri nu putem.

Sursa: Deschide Cerul cu lucrul mărunț, Editura Doxologia, Iași, 2013

7 lucruri pe care ar trebui să le păstrați în taină

Primul lucru pe care trebuie să-l păstrați în secret sunt planurile de viitor. Nu spuneți nimănui până planurile nu se vor îndeplini. Orice idee nu este ideală și are unele puncte slabe, în care se poate lovi foarte ușor.

Al doilea lucru despre care este bine să nu spuneți nimic sunt faptele de milostenie. Un lucru bun este o raritate în această lume și de aceea trebuie păzit foarte bine. Nu vă laudați cu faptele bune. Mândria va înlătura tot binele care a venit din această milostenie.

Al treilea lucru despre care nu trebuie să vorbim o reprezintă nevoița noastră. Nu relațați tuturor despre limitele dumneavoastră în alimentație, somn, rugăciune etc. Asceza fizică aduce foloase dacă este în coordonare cu starea emoțională.

Al patrulea lucru despre care trebuie să tăcem este curajul și bărbăția noastră. Unii au încercări interioare, alții încercări exterioare. Încercările exterioare se observă, de aceea oamenii primesc medalii, însă dacă au fost depășite anumite încercări interioare nimeni nu le poate observa și de aceea nici nu aveți premii pentru ele.

Al cincilea lucru sunt cunoștințele duhovnicești. Acestea au diferite niveluri și trebuie dezvăluite doar la un anumit nivel de pregătire. Principala greșeală a

începătorilor este dorința de a împărtăși celorlalți propria stare duhovnicească, care în loc să le aducă liniște, le aduce tulburare.

Al șaselea lucru despre care nu trebuie să vorbiți sunt problemele familiale. Țineți minte: cu cât mai puțin veți vorbi despre problemele din familia dumneavoastră, cu atât ea va fi mai puternică și mai stabilă. Cearta este îndepărtarea energiei negative care se adună în procesul de comunicare.

Al șaptelea lucru despre care nu trebuie să vorbiți sunt cuvintele urâte pe care le-ați auzit. Puteți să vă murdăriți încălțăminte sau puteți să vă murdăriți conștiința. Dacă veniți acasă și spuneți tot ce ați auzit de la un necioplit pe stradă, nu vă va deosebi de acea persoană care a venit acasă și nu s-a descălțat.

Sursa: altarucredintei.md

Trebuie să învățăm să ne vedem propria greșeală atunci când ajungem la vreo neînțelegere. De pildă, îmi amintesc că o pereche a venit la Părintele Sofronie – erau certați – și era limpede că unul era mai vinovat decât celălalt.

Și Părintele Sofronie a întrebat-o pe soție: „Cât la sută crezi că ești vinovată?”.

Ea a răspuns: „Doar cinci la sută. Dar soțul meu este nouăzeci și cinci la sută vinovat”.

Și Părintele Sofronie i-a zis: „Atunci îndreaptă acel cinci la sută și să vedem dacă celelalte nouăzeci și cinci la sută mai rămân!”.

Trebuie să ajungă acea persoană la înțelegerea greșelii, așa încât să poată să ia vina asupra sa. Pentru că numai atunci are loc vindecarea. Până nu luăm vina asupra noastră, nu vom afla odihnă.

Sursa: Arhimandritul Zaharia Zaharou, Lărgiți și voi inimile voastre!, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2009, p. 292

Strofe pentru suflet

Nu mai plânge, tu n-ai dreptul!

Tu faci mofturi la mâncare
Refuzând ce ai în bol,
Dar nu-i vezi pe-aceia care
Adorm cu stomacul gol.

Tu te plângi că nu ai haine
Având șifonierul plin,
Dar nu-i vezi pe-aceia care
De o viață ei le țin.

Te plângi de dureri banale
Ce puțin te necăjesc,
Dar privește la aceia
Ce-n boli grele se sfârșesc.

Te nemulțumește faptul
Că n-ai ultimul smartphone,
Dar tu știi că unii oameni
N-au nici simplu telefon?

Tu te plângi că leafa-i mică
Și că banii îți lipsesc,
Dar nu-i vezi pe-aceia care
Cu doi lei pe zi trăiesc.

Așadar, te-ntreb eu, astăzi,
Dacă vrei pentru o zi
Să duci soarta ce-o au alții,
Spune repede-ai dori?

(Elena J.)

Ești om

Ești om când știi frumos pe stradă să
saluți,
Să nu ții dușmănie, să ierți, dar să și
uiți.

Ești om de știi să taci când ai fost
umilit,
Să n-arăți răzbunare, ci să rămâi
smerit.

Ești om dacă-ți faci milă de cei ce sunt
săraci,

Dacă le dai mâncare și dacă îi îmbraci.

Ești om dacă nu-i judeci pe cei ce-i
vezi greșind

Și-n taină, cu iubire, pe ei acoperind.

Ești om de ai tărie să fii cinstit mereu,
Să nu înșeli pe nimeni, s-ajutri mereu la
greu.

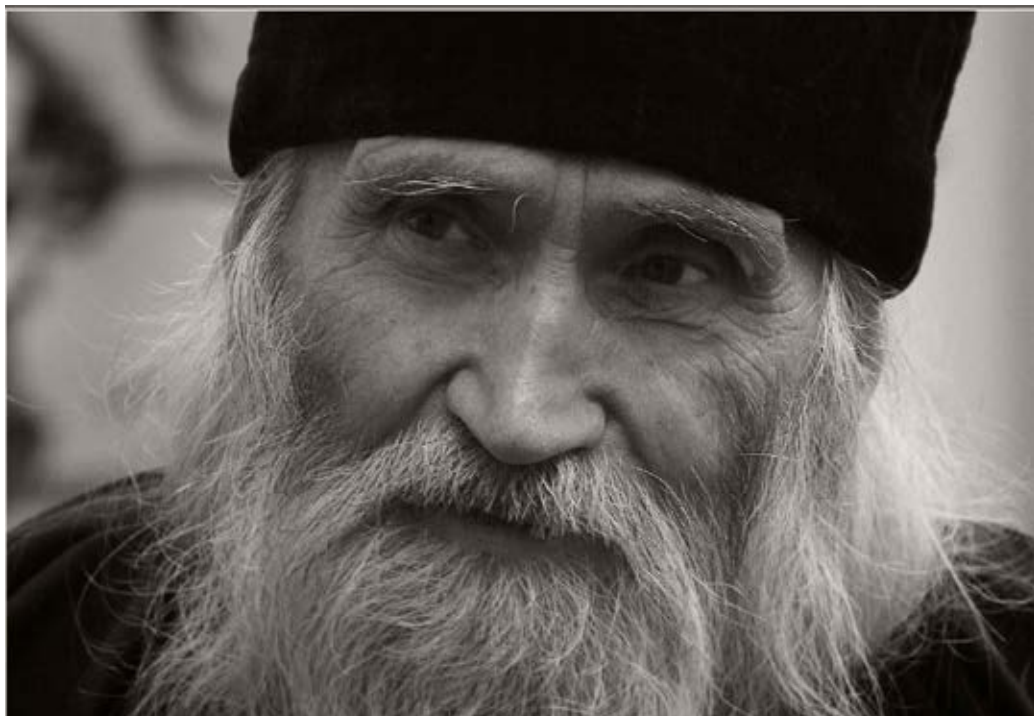
Ești om când știi să-mparți din harul
ce-ai primit

Și înmulțești talantul și nu îl ții dosit.

(Elena J.)

Când se lasă simțit Duhul Sfânt?

Duhul Sfânt, când se atinge de inima cuiva, acela nu mai poate să fie aspru; acelu om îi pare rău de toate mărunțișurile, îi pare rău și de unele mărunțișuri despre care zici că nu-s chiar păcate.

Când Duhul Sfânt vrea să ajute pe cineva, atunci devine în acest fel: dacă el vrea să ducă o viață de pocăință, în unele dăți, Duhul Sfânt Se lasă simțit pe măsura pocăinței și a smereniei; dacă el a unit osteneala cu smerenia, atunci Duhul cel Sfânt Se lasă simțit și-l ajută pe om să ajungă acolo: eu dorm și inima mea priveghează.

Dacă a unit osteneala cu smerenia, îl ajută Duhul Sfânt, dar dacă a unit osteneala lui cu pomenirea de rău, cu cârtirea sau cu tulburarea, atunci Duhul cel Sfânt nu-l ajută. Poți să te rogi ani întregi, că nu te-ajută; doar dacă noi unim smerenia cu osteneala – fie din priveghere, fie din metanii – atunci Se lasă simțit Duhul Sfânt.

Pr. Proclu Nicău, doxologia.ro

Defectele unuia dintre soți reprezintă crucea celuilalt

Căsătoria nu este numai lapte și miere. La început, când își fac curte, toți tinerii sunt perfecți. După cununie, apar defectele pe care nu le vedeam înainte. El mai trage cu păhărelul, este violent la băutura, fumează, înjură... Ea nu-i chiar cea mai cool gospodină, îi place mult somnul, e rea de gură, e prea ambițioasă, stă numai cu gura pe el, îi cere un standard de viață pe care el, săracul nu poate să i-l ofere... Gata! Ne-am săturat amândoi! La divorț cu noi.

Acum intervin eu, povestitorul: Deci, voi credeți că viața conjugală durează doar atât cât timp merge totul ca pe roate? Că la primul necaz oamenii se despart? Nu știți că defectele unuia sunt crucea celuilalt? N-a zis Domnul: „Cel ce nu-și ia crucea și nu-mi urmează Mie, NU ESTE VREDNIC DE MINE”? Care-i crucea mireanului? Necazurile vieții, creșterea copiilor și defectele soților. Asta-i Ortodoxie adevărată!

Pr. Sorin Croitoru

Dragostea cu durere

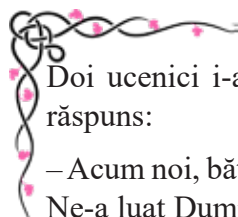
Cândva, am mers să vizitez pentru prima oară un orfelinat împreună cu mai multe persoane. Copiii simțeau starea lăuntrică a fiecăruia dintre noi. „Domnul cutare este doar în trecere, domnul cutare a venit la noi ca să nu stea degeaba, domnul cutare ne iubește cu adevărat”. Vedeți cum dragostea vestește lăuntric? Dragostea anulează distanțele – Gheronda, cum comunică oamenii duhovnicești de departe? – Scriu vreo scrisoare, fie prin telegraf, fie prin semnale morse. – Cum adică? – Pentru ca să existe comunicare duhovnicească între oameni, trebuie ca ei să lucreze pe aceeași frecvență. Acest lucru nu pot să-l prindă oamenii de știință. Îți amintești de acea întâmplare pe care o povestesc în „Părinți aghiorți”? (Cuv. Paisie Aghioritul, „Părinți aghiorți” – Flori din Grădina Maicii Domnului, Ed. Evanghelistos, 2004, p. 9-10)

Într-o zi, un monah urma să meargă în vizită la un părinte din Kapsala și se gândea: „Ce să-i duc oare de binecuvântare?”. A făcut rost, așadar, de doi pești și i-a curățat ca să îi ducă. Între timp, celălalt primise înștiințare de la Dumnezeu despre vizita lui și se gândea: „Acum că va veni, cu ce să-l omenesc?”. Și, pe când fratele curăța peștele, a venit deodată un corb, i-a luat un pește și l-a dus la celălalt călugăr din Kapsala, care se afla la o distanță de cinci ore și jumătate de mers.

Înțelegeți? Unul se gândea cum să-l odihnească pe celălalt și atunci corbul a făcut pe intermediarul. Când omul are Dragostea, pe Hristos, chiar și mut să fie, se poate înțelege cu milioane de oameni, de orice neam și vârstă, căci fiecare vârstă își are limba ei.

Pune doi oameni care nu au dragoste între ei să stea unul lângă celălalt și să nu vorbească. Pune și alți doi care au dragoste între ei să stea unul lângă celălalt și să nu vorbească nici ei. Cum se vor simți unii și cum se vor simți ceilalți? Nici primii să nu vorbească, nici ceilalți. Însă aceștia din urmă vor vorbi cu „tăcerea”, fiindcă va exista comunicare între ei. Dimpotrivă, ceilalți nu vor putea comunica, fiindcă între ei va exista „izolație”. Când nu există dragoste, se poate ca doi oameni să se afle aproape unul de celălalt, dar totuși să fie depărtați.

Cuv. Paisie Aghioritul

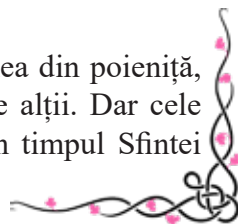

Doi ucenici i-au cerut părintelui Paisie cuvânt de folos. Iar bătrânul le-a răspuns:

– Acum noi, bătrânii, nu mai avem cuvinte de folos cum aveau părinții noștri. Ne-a luat Dumnezeu darul și puterea cuvântului, pentru că nici noi, nici cei ce ni-l cer nu-l împlinesc cu fapta. Spunem noi câte un cuvânt de sfătuire celor ce vin până aici, dar când aud că trebuie să-l pună în practică, adică să se roage mai mult, să postească, să ierte pe aproapele lor, se întorc abătuți acasă. Le spun unora de zece ori să nu mai facă cutare păcat, să lase beția și desfrânarea, ca să nu-și piardă sufletul, dar ei, deși făgăduiesc, îl fac mai departe. Am, însă, și suflete care ne întrec pe noi. Numai cât deschid gura, ei și încep a face cu fapta lucrul lui Dumnezeu. Iarăși l-au întrebat: Cine v-a îndemnat să intrați în viața monahală?

– Viețile Sfinților m-au îndemnat la călugărie și dragostea mea pentru Domnul! Apoi l-au întrebat: Ce bucurii duhovnicești ați avut la Schitul Cozancea?

– Am avut destule bucurii cât am stat la liniște în chilia mea din poieniță, mai ales când mă rugam noaptea și foloseam sufletește pe alții. Dar cele mai sfinte bucurii duhovnicești le-am simțit în biserică, în timpul Sfintei Liturghii.

Ce este și ce reprezintă epitrahilul?

Veșmântul cel mai important al slujirii preoțești este epitrahilul. Fără epitrahil nici preotul și nici arhierul nu pot săvârși niciun serviciu religios. Denumirea sa derivă de la două cuvinte grecești care explică modul folosirii lui în cult. La origine, epitrahilul a provenit din orarul diaconesc trecut peste

grumaz și atârând în jos, cu ambele capete ale acestuia. Tâlcuind actul liturgic al hirotoniei diaconului în treapta de preot, Sfântul Simeon al Tesalonicului spune că episcopul hirotonisitor ia în acel moment orarul de pe umărul stâng și îl pune pe umărul drept în jurul grumazului, pentru ca în felul acesta, ambele capete ale orarului să vină în față și să formeze un epitrahil, „ceea ce face ca cel hirotonit să fie ca într-un jug”. Orarul transformat acum în epitrahil arată semnul preoției depline, care conferă noului hirotonit calitatea și puterea de a săvârși Sfintele Taine. El simbolizează, „jugul cel dulce al lui Hristos pe care îl poartă preotul pe amândouă umere” potrivit poruncii Mântuitorului (Matei XI, 29).

Însemnătatea simbolică a epitrahilului se mai desprinde și din rugăciunea ce se rostește la îmbrăcarea lui: „Binecuvântat este Dumnezeu Cel ce varsă harul Său peste preoții Săi...”. Potrivit acestei formule, epitrahilul simbolizează „darul cel de sus”, darul Duhului Sfânt revărsat asupra preotului pentru a-l învrednici să slujească cele sfinte în Biserica lui Hristos. După Sfântul Simeon al Tesalonicului, „epitrahilul înseamnă darul cel de sus care se pogoară pe cap, ca mirul, precum zice David, care se pogoară pe marginea veșmintelor.

El înseamnă și jugul cel bun al lui Hristos, iar precum zic unii, înseamnă pe Hristos când îl trăgeau la patimă purtându-Și Crucea pe umeri, că și preotul s-a învrednicit a lucra Tainele patimii”. După Sfântul Gherman al Constantinopolului, epitrahilul închipuie funia cu care a fost legat Mântuitorul în noaptea arestării Sale. „Partea dreaptă a epitrahilului ne înfățișează trestia pe care I-au dat-o batjocoritorii în mâna dreaptă lui Hristos, iar partea cea stângă simbolizează povara Crucii purtată pe umerii Lui”.

Sursa: www.crestinortodox.ro - Arhim. Lect. dr. Vasile Miron

Cuvântul părintelui paroh

*T*ubiți enoriași, oricât ar părea de surprinzător, Luna lui Răpciune este, din multe puncte de vedere, un nou început! În primul rând, pentru că este începutul anului bisericesc sau eclesiastic, și asta deoarece toată istoria noastră creștinească începe odată cu nașterea celei mai frumoase odrasle a neamului omenesc: Fecioara Maria. După cum vedem, anul bisericesc se încheie cu cea mai mare sărbătoare dedicată acestei ființe care L-a adus pe Dumnezeu pe pământ și începe tot cu gândul la ea.

Apoi, Septembrie este un nou început pentru că debutează sezonul când „se numără bobocii”, perioada recoltelor și a culegerii roadelor câmpului. De aceea, pentru a nu ne pune nădejdea în bunuri trecătoare, Biserica va rândui ca în anumite duminici din această perioadă să se citească din sfintele Evanghelii acele pasaje care ne aduc aminte că „PANTA REI” adică „totul trece”, nimic nu rămâne neschimbat, cum ne învață și filosofia greacă. Când vedem căderea frunzelor, oflirea florilor, preschimbarea întregii naturi și a temperaturii exterioare, ar trebui măcar să ne aducem aminte că, deși ne-am izolat în case cu „dublu termopan” sau în birouri cu acces pe bază de amprență și cu aer condiționat, sau în mașini cu „bixenon”, totuși, până la urmă... „totul trece”! De aceea, ar fi cuviincios ca anotimpul care va începe în curând să fie numit „anotimpul meditației”!

Și vorbind despre meditație, nu putem să nu ne gândim și la meditațiile școlarilor noștri care vor reîncepe când vor trebui să meargă acolo unde le șade lor bine, adică la școală. Îi invităm să descopere adevărul că cea mai bună întrebuintare a intelectului este rugăciunea. De aceea, îi și așteptăm în duminica de dinaintea începerii anului școlar pentru o rugăciune de binecuvântare!

Un an nou bisericesc cu mult har și bucurie tuturor creștinilor!

Cu drag,

Pr. Iulian

Nașterea Maicii Domnului

N

ășterea Maicii Domnului este prăznuită în Biserica Ortodoxă pe 8 septembrie.

Sfânta Scriptură ne dă știri sumare în legătură cu nașterea și copilăria Maicii Domnului. Cele mai multe știri despre aceste momente din viața sa ne sunt date de scrierile apocrifice și de Tradiție. Din Sfânta Scriptură rezultă că Sfânta Fecioară era din neamul lui David (Ps. 131, 11 ; Matei 21, 9; Luca 1, 32; Romani 1, 3 etc.). După tradiție, părinții săi se numeau Ioachim-Eli, Eliachim (Luca 11, 23) și Ana și locuiau în orașelul Nazaret din Galileea.

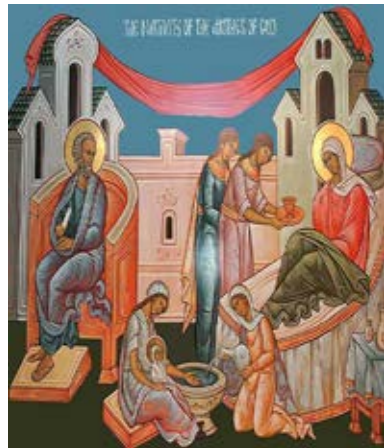
Nazaretul, care înseamnă floare, lăstar, primea, așadar, floarea „făgăduită de Dumnezeu protopărinților noștri, Adam și Eva, în rai”, lăstarul răsărit din rădăcina lui David, pe Sfânta Fecioară Maria (Isaia 11, 10). Părinții ei nu-i dau un nume deosebit, ci unul foarte obișnuit la evrei, cel de Maria (Luca 1, 27).

Pentru că nu aveau copii, Ioachim și Ana au început să fie ironizați și batjocoriți de oameni. Lipsa copiilor era considerată un blestem din partea lui Dumnezeu. Și totuși, Ioachim și Ana nu s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, nici nu au renunțat la viața lor virtuoaasă, rugându-se în continuare cu lacrimi și nădăjduind în bunătatea lui Dumnezeu. Tradiția spune că în al cincizecilea an al căsătoriei lor, Marele Preot de la Templu a refuzat în public jertfa lor, numindu-i blestemați.

Sfântul Ioan Damaschin ne oferă următorul răspuns la întrebarea: „De ce Fecioara s-a născut dintr-o femeie stearpă?”, fiindcă trebuia ca singurul lucru nou sub soare, începătura minunilor, să fie preîntâmpinat de minuni și încet-încet, din cele mai smerite să se nască cele mai mari. Dar ar mai fi un lucru. Prin nașterea Mariei, firea s-a biruit prin har și a rămas supusă, necutezând să o ia înainte. Firea a așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul.

Nașterea Maicii Domnului aduce bucurie la toata lumea după cum vestește troparul închinat acestei sărbători. Dacă Eva a adus în lume blestemul, Maria a adus binecuvântarea; dacă Eva a adus în lume moartea, Maria a adus Viața cea adevărată; dacă Eva s-a făcut pricinuitoare a căderii, Maria, prin ascultare și smerenie, a devenit pricină a binecuvântării și a bucuriei.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Înălțarea Sfintei Cruci

Constantin cel Mare, întâiul împărat al creștinilor, avea război, precum zic unii din istorici, la Roma, împotriva lui Maxențiu, până a nu lua împărăția. Iar alții zic că la apa Dunării împotriva sciților.

Văzând că mulțimea potrivnicilor era mai multă decât oastea lui, era cuprins de nedumerire și frică.

Atunci i s-a arătat în amiaza zilei semnul Crucii cu stele pe cer și litere romane împrejurul Crucii, care și acelea erau închipuite cu stele și ziceau: „Întru aceasta vei birui”. Făcând numaidecât o cruce de aur, după chipul celei ce i se arătase și poruncind să fie purtată înaintea ostașilor săi, au dat război cu vrăjmașii, dintre care cei mai mulți au pierit, iar alții au fugit.

Pentru aceasta, gândind întru sine la puterea Celui ce a fost răstignit pe Cruce, crezând că Acesta este Adevăratul Dumnezeu și întărindu-se cu Botezul împreună cu maica sa, a trimis-o la Ierusalim ca să găsească Crucea lui Hristos. Și a aflat-o ascunsă, împreună cu celelalte două cruci, pe care fuseseră răstigniți tâlharii; și nu numai crucile, ci și piroanele le-au aflat. Neștiind împărăteasa care ar fi Crucea Domnului, s-a arătat aceasta prin minune. O femeie văduvă moartă, de care s-a atins Crucea, a înviat; iar celelalte două cruci ale tâlharilor nu au arătat niciun semn de minune. Atunci împărăteasa s-a închinat și a sărutat Crucea, împreună cu toată suita. Și neputând încăpea tot poporul să se închine, s-a rugat ca măcar să o vadă. Atunci s-a suit Fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului și a înălțat deasupra amvonului Cinstita Cruce și văzând-o poporul, a început a striga: „Doamne miluiește!”

Când împăratul persan Hosroe a cucerit Ierusalimul, a luat cu el Crucea Domnului în Persia. Sfânta Cruce a rămas aici timp de paisprezece ani, până când Hosroe a fost învins de împăratul Heraclie, care a dus sfânta cruce în Ierusalim.

Înălțarea Sfintei Cruci se serbează cu post, pentru că ea ne aduce aminte de patimile și moartea Mântuitorului.

Sursa: www.credo.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2018

1 S † Cuv. Dionisie Exiguul; † Cuv. Simeon Stâlplnicul și Marta, mama sa (Începutul anului bisericesc)

2 D Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului

Duminica a XIV-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat); Ap. II Corinteni I, 21-24; II, 1-4; Ev. Matei XXII, 1-14; glas 5, voscr. 3

3 L Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist

4 M Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise

5 M † Sf. Proororia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban

6 J † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie

7 V Înainteprăznuirea Nașterii Maicii Domnului; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați

8 S (†) Nașterea Maicii Domnului (Sâmbăta dinaintea Înălțării Sf. Cruci)

9 D Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona și Cuv. Chiriac de la Tazlău

Duminica dinaintea a Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 6, voscr. 4

10 L Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa

11 M Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin

12 M Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului)

13 J † Înainteprăznuirea Înălțării Sf. Cruci; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. Ioan de la Prișlop

14 V (†) Înălțarea Sf. Cruci (Post negru)

15 S †) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș; Sf. M. Mc. Nichita Romanul

16 D Sf. M. Mc. Eufimie; Sf. Mc. Meletina

Duminica după Înălțarea a Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16-20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 7, voscr. 5

17 L Sf. Mc. Sofia și fiicele sale: Pistis, Elpis și Agapi

18 M Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor

19 M Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont

20 J Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist

21 V Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci) (Post)

22 S †) Sf. Ier. Mc. Teodosie de M-rea Brazi; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin

23 D † Zămisirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia

Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 8, voscr. 6

24 L † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; †Cuv. Siluan Athonitul

25 M Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej

26 M † Adormirea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. Voievod Neagoe Basarab

27 J †) Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia

28 V † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Mc. Pimen

29 S Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia

30 D Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 1, voscr. 7

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

18,00 - 18,45

Vecernia

18,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

<i>Ce înseamnă să fii sfânt?</i>	1
<i>Învățăături despre iubire și bucurie de la Maica Siluana</i>	4
<i>7 lucruri pe care ar trebui să le păstrați în taină</i>	5
<i>Strofe pentru suflet</i>	7
<i>Când se lasă simțit Duhul Sfânt?</i>	8
<i>Defectele unuia dintre soți reprezintă crucea celuilalt</i>	9
<i>Dragostea cu durere</i>	10
<i>Ce este și ce reprezintă epitrahilul?</i>	12
<i>Cuvântul părintelui paroh</i>	13
<i>Nașterea Maicii Domnului</i>	14
<i>Înălțarea Sfintei Cruci</i>	15

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciu***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasile@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424